

(המשך מעמוד 29)

רת בכך שהושפע מאביו, שהוא פעיל רק"ח.

סיפר חיים: "מיד לאחר הוצאת אנטי־נאציזם, התחילו להתפרסם בעיתונים ידיעות מודרות. נאמר שהעיתון נכתב בעילום־שם, שהכותבים הם שמאלנים שאינם מייצגים איש מלבדם, ושאינו פעיל ברק"ח. כל העובדות האלה אינן נכונות."

מי סובל מתסביכים? "סביב יציאת העיתון אירעו תקריות אחדות, לא נעימות", המשיך חיים. "מנהל בית־הספר שלי, טשרניחובסקי בנתניה, כתריאל שמואלי, ניסה למנוע את הוצאת העיתון באמצעות לחץ עלינו, הכותבים, ועל בית־הדפוס ש־עבד בשבילנו. אחרי הפצת העיתון פורסם בעיתון המקומי בנתניה ראיון עם המנהל שקבע שעורכי־העיתון סובלים מתסביכים. מיד דאג המנהל שבבית־הספר יקור מו שני תלמידים, שבאמצעות בית־הספר יוציאו חוברת השמצות עלינו. לנו לא איפ" שרו להפיץ את אנטי־נאציזם בבית־הספר, אלא רק מחוצה לו. אבל למוציאי העיתון אנטי־נאציזם איפשרו לחלק את העיתון חיים בכל הכיתות."

מכות בגימנסיה הרצליה. בשבוע שעבר יצא חיים להפיץ את עיתונו בגימנסיה הרצליה בתל־אביב. "עמדי בחוץ, סגן־המנהל, אבנר, התחיל לאיים עלי, כשסירבתי להסתלק. חזר לתוך הגימנסיה ואחרי דקות אחדות יצאו מן הבניין עשרה תלמידים, הקיפו אותי, השליכו אותי על הארץ והיכו אותי. חבלית העיתונים שהייתה בידי הותרמה עליי. הגשתי תלונה למיטרה, אבל עד היום לא נעשה דבר נגד אף אחד."

את רוב המאמרים באנטי־נאציזם חיברו חיים וחברו, עמיר רפפורט. בעיתון מופיעות, בין השאר, רשימות על "העלמות־מס כהגנה לגאלית על זכות הקניין", מאמר התומך בירידה והצגת הכפייה הדתית כ־רצויה לשילטון.

המנהל מחתים. מנהל בית־הספר של חיים ועמיר מיהר להחתים את מרבית תלמידי בית־הספר על גילוי־דעת נגד אנטי־נאציזם. ימים אחדים לאחר־מכן הופץ "דבר המיסד", כהגדרת חיים רויטגרונד, בצורת אנטי־נאציזם.

"גם אנחנו אוהבים את ארץ־ישראל", כתבו עורכי אנטי־נאציזם, אתי סוטיל ויורם גרוס. אנטי־נאציזם נפתח במכתב ל־מוסוליני, "שכאן, בארץ־ישראל הקטנה וה־דמוקרטית לא השתנה הרבה מאז זמנך". אנטי־נאציזם נפתח במכתב לסטאלין:

חיים רויטגרונד
נגד המיסד

"שכאן, בארץ־ישראל הקטנה והדמוקרטית מצאת לך אדם כליכך קטן, הצועד שמאלה כליכך עד שיבוא לבקר אותך בקרוב, יחד עם העם שלו (מצדדי עיתון־מחתרת). התי כונן!"

ואם מישו חושב שנגד אנטי־נאציזם לא ייצא איזה עיתון־מחתרת בזמן הקרוב, טועה. "יהיה שם בנתניה, עוד תראו", הבטיח שמיניסט המסיים עתה את לימודיו. "עד שהחברה יתגייסו לצבא, הם לא ישרקו. ואחרי־כך הם יתמסדו כמו כולם, ויבואו שמיניסטים חדשים."

טרה ולבוא אליו עם הפתק של התוצאות של הבדיקה. "הלכתי לרופא הוא הסתכל עלי, בדק אותי חיצונית וצחק לי בפרצוף, מה פתאום את חולת מין? הוא שאל אותי. חזרתי למיטרה עם מה שהוא אמר אבל הם בכל ללא התייחסו לה, בכלל המיטרה מאו המיקרה קראה לי איזה שלוש פעמים, רק בשביל לראות אם

שהמיטרה מספרת עליה. הוא לא נכון. אני פגשתי פעם, באוניברסיטה, בחור צעיר שמצא חן בעיני, הוא סיפר לי שהוא סטודנט, והזמין אותי לדירה שלו ברחוב רופין. רק אחרי־כך התברר לי שהוא בכלל לא היה סטודנט אלא רמאי, ושהדירה שלו ברחוב רופין הייתה מכו־עיסוי. כשבאתי לשם, המיטרה תפסה אותי ובהתחלה חשבה שאני אחת מהבחורות שעושות

שלי שבשביל הלימודים יותר טוב אם אני אתגורר בדירה לבד. האמת היא שרציתי לברוח משלום, שאמר לי שאם אני אעזוב אותו הוא ישים לי רימונים בבית ויפוצץ אותו. ישכרתי את הדירה ברחוב שיינקין. אמא שלי היתה באה אלי לדירה כל יום, וראתה שהכל בסדר. אני לא יודעת איך, אבל שלום גילה את הכתובת שלי בשיינקין. אני חושבת

אני באמת באה כשהם קוראים לי, כפי שחתמו בשבילי על הערכות. שאני צריכה לבוא כל פעם שקוראים לי.

השבוע אני עומדת להתארס עם בן של רב גדול, שהמישפחה שלו היא יותר קיצונית־דתית מההורים שלי. זאת חולת להיות שימחה גדולה אצל אגודת ישראל. אם כל העניין הזה עם המיטרה ייודע להורים שלו או להורים שלי, אני אבודה. האירוסין והחתונה יתבטלו, אני אחיה מנודה מהמישפחה ואוכל רק לשבת סגורה בבית עד גיל 120 ולומר תהילים כל היום, כמו בתולה וקנה.

"אני לא בתולה, ואני לא רוצה שה־הורים שלי או החתן שלי יידעו מזה. הא־סון של החיים שלי זה שאני יותר מדי חכמה, ושההורים שלי שלחו אותי ללמוד באוניברסיטה. יש לי עוד אסון, האח התחתן, ואני הייתי צריכה לחכות עד שהוא

הרופא צחק על מחלת־המין

חתתן, ככה זה אצלנו הדתיים. גם העניין עם האח שלי, וגם שהכרתי את החיים החילוניים באוניברסיטה, והבחור הזה ש־שמו שלום, שהוא היה הראשון שאצקו קיימתי מגע מיני — כל אלה הביאו אותי לסור מדר־הישר.

"אני מאמינה בשם, הוא הציל אותי מציפורני הרשע והעלה אותי חזרה לדרך הישר. בעזרת השם אף אחד מכל האנשים שאני מכירה לא ידע על כל העניין הזה ואני אשוב לחיים הטהורים והשלווים.

אחרי שאני אתחתן אפשר יהיה לפגוש אותי רק עם בגדים צנועים ופיאה נוכרית. אני אחיה אשה דתית לכל דבר, ו־אשתדל למחוק לגמרי את כל הפרשה הזאת עם המיטרה והחיים החילוניים."

ובת הרב

מסזים. אני לא עושה מסזים, ולא עבדתי אף פעם בשום בית־בושת.

"המיטרה מספרת שמצאה אצלי בבית אלבום עם תמונות פורנוגרפיות. זה לא נכון. אחרי שהם הפכו את כל הבית הם מצאו מוסתר, עמוק־עמוק בין הספרים, אלבום עם תמונות שלי בעירום. אני יודעת שזה לא מקובל שבחורה דתית תצטלם בעירום, אבל יש לי גוף יפה ואני או־הבת אותו, ואני אוהבת להסתכל בו. אני אף פעם לא הראיתי את התמונות לאף אחד. אני החבאתי את האלבום בין הספריים, כי לאמא שלי היה מפתח והיא באה לדירה שלי הרבה. אם היא היתה רואה את האלבום הוזה עם הבת־שלה מצולמת ערומה, או רק עם תחתונים, היא היתה מקבלת שב־עלב.

זה מצחיק שהמיטרה אומרת שמצאתי אה אצלי אלפי ל" במזומן 83 אלף לירות בחשבון־הכנס שלי. לא היה בדירה בכלל כסף מזומן, ובחשבון־הכנס שלי יש רק 2050 לירות. גם הסיפור של המיטרה, כאילו מצאו אמצעי־מיניע אצלי בדירה, זה סתם סיפור. אני אפילו לא יודעת איך הדבר הזה נראה.

"האשימו אותי שאני חולה במחלת מין ושהדבקתי אנשים אחרים במחלה. זה באמת שטויות. כשהמיטרה אמרה לי את זה לא ידעתי אם לצחוק או לבכות. הקצין שחקר אותי אמר לי ללכת לבדיקה רפואית אצל רופא פרטי, לא של המיטרה

שהוא לקח בלש פרטי שיעקוב אחרי, וככה מצא את הכתובת. יום אחד הוא בא בצהריים אלי הביתה. אמא שלי היתה אצלי בבית, ולא רציתי לפתוח לו את הדלת. הוא שבר את הדלת בכוח.

"אחרי מה שהיה איתו שמת על הדלת שני מנעולים. אבל אז באה עלי צרה אחרת. ידידה של ידיד שלי ביקשה ממני רשות להשתמש בדירה כמה פעמים בשבוע, ב־משך היום. היא הראתה לי הומנות לחתור נה שלה, ואמרה שהיא מתביישת מהבעל שלה לעתיד שיידע שהיא משכונת התיקווה ושהיא לא עובדת, או היא סיפרה לו שהיא פקידה אצל עור־דין. היא ביקשה ממני להיות אחי בדירה שלי. עד החתונה שלה, כדי שהיא תוכל לתת לו את מיספרי הטלפון, כאילו זה המישרד של העור־דין

תמונות־עירום ואמצעי־מיניע

שהיא עובדת אצלו, ושם הוא יתקשר היא תענה לטלפון.

"הבחורה הזאת, קוראים לה עדינה, ה־ביאה לבית כל מיני בחורים מפוקפקים. כפי הנראה היא היתה הוונה, והמיטרה בילבלה ביני לביןנה. אני לא יודעת איפה הבחורה עכשיו, וגם אף פעם לא ידעתי את שם־המישפחה שלה או את הכתובת שלה.

גם העניין הזה של מכו־עיסוי,